

HELEN SCHEUERER

SLIBY
&
ZKÁZA

LEGENDY
THEZMARRU

FRAGMENT

Sliby a zkáza

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Helen Scheuerer

Sliby a zkáza – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SLIBY & ZKÁZA

HELEN SCHEUERER

Přeložil Ondřej Duha

FRAGMENT

Vows & Ruins
Copyright © Helen Scheuerer 2023
All rights reserved.
Translation © Ondřej Duha, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7727-7
ISBN e-knihy 978-80-253-7751-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7752-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7733-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Pro skutečné bojovníky Thezmarru –
mé čtenáře*

STŘEDOŘÍŠE

Proroctví o Středoríších

*Ve stínu padlých království, v oku bouře,
bude dcera temnoty v jedné ruce třímat meč
a druhou bude vládnout smrti.*

*Až obloha zčerná, na konci dní,
Příkrov se zhroutí.
Přiliv se obrátí, až tasí svou čepel.*

Úsvit ohně a krve.

Kapitola 1

Thea

Na uplynulé tři týdny se krví potřísněná výcviková aréna stala Theiným domovem, stejně jako se vztek proudící v jejích žilách stal její hymnou.

Dívka. Alchymistka. Štítonoška. Žena. Strážkyně. Učednice. Přízrakobijka. Dědička.

Každý cejch ji žhavě a jasně pálil, aby postupně vybledl, jak ho nechávala za sebou na své cestě za jediným označením, na kterém jí záleželo: *berserk*.

Kámen osudu spočívající jí na hrudi byl drsnou připomínkou toho, jak málo času jí k dosažení toho snu zbývá. Dva a půl roku. Jen chvíle ve srovnání s celým životem. Kapka v oceánu. Musela se postarat, aby ji nepromarnila.

Švihla ostřím ve zjizvené ruce a vychutnávala si váhu skutečné oceli a to, jak prořízla vzduch s jasným záměrem. Pohybovala se v útočném kruhu okolo protivníka jako stín a ignorovala pulzující bolest v žebrech a zvláštní mravenčení ve dvou zmodřených, otekých kloubech pěsti.

„Nemůžeš okolo mě tančit celý den,“ pobídl ji Thorj Elderbrock přezdívaný Medvědobijec, který také třímal meč.

V zoufalé touze zbavit se vnitřního neklidu provedla Thea výpad, s lehkou otočkou namířila přesný sek na Torjův odkrytý bok. Stříbrná čepel se zaleskla ve světle časného rána.

Snadno ji odrazil. Zvonivý náraz jeho meče na jejím jí zavibroval v paži, připomínka síly dané Fúriemi, kterou berserkové během tréninkových lekcí drželi na uzdě.

Medvědobijec pranic netušil, že není jediný, kdo se snaží krotit své schopnosti.

Skoro nikdo nevěděl o magii číhající Thee pod kůží, o chaosu, který by mohla rozpoutat. Ten nezkrocený blesk zněl při souboji jako píseň. Jako volání sirény z pradávných hlubin ji lákal k větší síle, kterou mohla povolat do konečků prstů. Ani uklidňující chlad oceli v ruce, ani vytrvalá bolest ve svalech nemohly potlačit sršení magie, proudící jí v těle.

„Do toho, Theo!“ zavolal nadšeně Kipp z bezpečné vzdálenosti a s úsměvem si z očí odhrnul kaštanové vlasy.

Cal zahvízdal své vlastní povzbuzení z místa, kde stál, pomlácený a zakrvácený po svém cvičném souboji. „Zabila jsi zkurvený stínový přízrak. Jeho zvládneš taky.“

„Vlastně to byl smrtonoš,“ zavolala Thea zpátky.

Při Calově a Kippově povzbuzování vykvetl v moři vzteku pocit viny. Několik posledních týdnů se snažili si s ní promluvit, ale bylo toho tolik, co jim nemohla povědět, co sama nechápala.

Thea zatočila mečem a upravila postoj, aby se znovu připravila na útok. Na pravé paži měla připnutý totem strážce, symbol ze zkřížených mečů, který se zaleskl na slunci, když po svém dočasném mentorovi rychle sekla zdola nahoru.

Dočasném, protože její přísahou vázaný mentor Wilder Hawthorne zvaný Ruka Smrti, nejproslulejší válečník ve Středoorších, ji opustil.

Čas, který spolu strávili, vnímala jako žhavou šmouhu vrcholící zjištěním, kým ve skutečnosti je...

Ztracenou dědičkou Delmiry. *Paní bouře.*

A on to mezi nimi pak rázně skončil.

Poté, co Thea na vrcholku útesů vypustila svou bouřnou magii a omdlela, probudila se v Hawthornově posteli a uviděla, jak na ni hledí s nečitelným výrazem. Čas mezi nimi na krátký okamžik zpomalil, když dílek celoživotní skládačky zapadl na své místo.

A pak, o pouhých pár minut později, zmizel bez jediného slova.

Od té chvíle toho parchanta neviděla.

Její zuřivost nedokázal uhasit sebeusilovnější výcvik, sebevětší dřina. Plála v ní smíšená se syrovou magií a hrozila, že se jí vylije do života jako záplava plamenů. Nic si nepřála víc než stát se berserkem a on se zapřisáhl, že ji povede. Že jí pomůže připravit se na Velký obřad.

Opustil ji, když ho potřebovala nejvíc.

Byl tu ještě jeden oheň, který v ní zažehl. Touha po něm ji spalovala ještě žhavějším plamenem, dokonce i teď, ať se ji sebevíc snažila zadupat.

Nenáviděla ho za to.

Thea vydechla, odrazila protivníkův meč a zaútočila znovu, tentokrát předstíraným výpadem vpravo, po němž následovala série brutálních seků shora.

„Dobře,“ utrousil Torj a odvrátil její čepel.

Ona to však očekávala. Vytáhla z boty ocelovou hvězdici a vyslala ji jediným švihem zápěstí.

Hvězdice zasvištěla vzduchem a přišpendlila Torjovi rukáv k ne-dalekému stromu.

„Řekl jsem, že tentokrát *jen meče*,“ zavrčel a jeho ledově modré oči potemněly zlobou.

„Musím použít jakoukoliv výhodu, která se mi naskytne,“ odsekla Thea. Během let tajného tréninku si osvojila a vybrousila několik jedinečných schopností a byla připravená použít kteroukoliv z nich, aby dostala, co chtěla.

Torjovi se zavlnily svaly, když si vytrhl hvězdici z roztrženého rukávu stejně snadno, jako by to byl jen žmolek na látce. „Jestli chceš, abych tě cvičil s ostatními, musíš *poslouchat*.“

Thea věděla, že bojuje nefér, že od Medvědobijce bylo více než velkorysé, když se uvolil vzít ji pod svá křídla spolu se svým novým učněm Calem a jejich neoddělitelným přítelem Kippem. Ale Torj neznal její tajemství. Nevěděl, jakou zkázu by mohla v království napáchat. Nevěděl, že cvičit ji je *nebezpečné*.

Kde ten Hawthorne kurva je?

Zdálo se, že Torj vycítil příčinu jejího znepokojení, a ztěžka si povzddechl. Nepochybně už měl plné zuby její mizerné nálady a nekonečných otázek. „Dal své slovo. Až bude moct, vrátí se. Ví, že je zodpovědný za tvůj výcvik.“

„Vážně?“ zamumlala Thea.

„Ano.“

„Dává to najevo zvláštním způsobem.“

„Dost fňukání, Zoltaire,“ odsekl Torj. „Jestli máš čas stěžovat si, máš taky čas bojovat s víc než jedním protivníkem.“ Pokynul Calovi. „Jdi do toho. Kippe, ty taky.“

Thea si protáhla bolavá ramena a vzdorně zvedla bradu. *Dobře*. Chtěla výzvu, *potřebovala* ji. To jediné drželo bouři v uctivé vzdálenosti.

Její kamarádi se uškĺbli, když se přiblížili se zbraněmi v rukou. Už týdny byli terčem její obnovené posedlosti výcvikem a všichni tři

nesli zranění, která to dokazovala. Byla to však Thea, kdo se nikdy nevzdal. Byla to Thea, kdo trval na tom, aby pokračovali, i když už leželi na zemi krvácející a rozlámaní.

Když nemohla trénovat s Hawthornem a mluvit s Wren, rozhodla se vybrousit svůj vztek do své vlastní zbraně.

Sestřino jméno se v ní rozléhalo jako zvon. Theu její zrada zastihla nepřipravenou a sevřená hrud' se jí od té chvíle neuvolnila. Tlak spíš ještě zesílil a živil bouři, k níž se v jejím nitru schylovalo.

Thea se zhluboka nadechla a změřila si pohledem své protivníky, odhodlaná zapracovat na nových úderech, které jí Torj ukázal. Zlatovlasý berserk na ně kývl a Thea se vrhla do útoku. Její práce nohou byla přesná, rozložení váhy bezchybné. Od zasvěcení skoro nedala meč z ruky a jen zřídka si dovolila chvilku, kdy se nepřipravovala na bitvu.

Bylo to znát.

Zpocená a rozbolavělá znovu máchla mečem a zasáhla nejdřív Cala. Její přítel zvedl štít právě včas, zatímco Kipp se jí obloukem dostal za záda. Ignorovala napjatý výraz v jeho tváři, který jí říkal, že nepoznal toho vrčícího bojovníka před sebou, přiblížila se k němu a zaútočila vši silou, bodala, sekala a uhýbala se, zatímco se Cal přesunul ke Kippovu boku.

Pomyslela si, že je to *dobré*, že potřebují, aby byla co nejtvrďší a nejzuřivější, jestli se mají také zlepšit. Středoriše teď potřebovaly víc elitních bojovníků než kdy předtím.

Kippovo šlachovité tělo s dlouhými údý pracovalo proti němu, a i když byl Cal stíhlý a svalnatý, Fúrie ho neobdařily silou ani mrštností berserka. Zatím.

A tak nezaváhala. Nechtěla je šetřit. Tlačila je před sebou, nutila je, aby před ní dál a dál ustupovali.

Zapomněla na bolest a vyčerpání. Její vztek, magie a ambice při souboji vytvořily vír mocné hnací síly. Ztrácela se v rytmu souboje, dokud se zbytek světa nerozplynul, dokud Torjova varovná slova nezněla kdesi v dálce, jako by patřila někomu jinému.

Zněla jako: *Dost, Theo – řekl jsem dost!*

Ale výzva ji měla ve svém područí.

To stačí, Theo –

Sotva zaregistrovala bouřková mračna kupící se nad jejich hlavami.

Zoltaire, to je rozkaz!

Stěží si všimla potu, který jí kapal z obličejce, nebo vyděšených výrazů svých přátel. Nepřestávala útočit, její meč svištěl vzduchem, na boty se jí lepilo bláto, vítr jí bičoval tvář.

Žila pro řinčení oceli. V duši slyšela její píseň. Balzám na blesk proudící jí žilami –

Její meč se srazil s jiným.

Náraz otřásl jejími kostmi a odhodil ji na záda. Něco bylo jinak.

Oslepená potřebou vyhrát, zoufalou touhou být hodna Velkého obřadu, se vyhrabala na nohy a znovu se vrhla vpřed. Viděla před sebou jen rudou mlhu.

Její útok byl znovu mocně odražen.

Jenže tentokrát pochopila proč. Její sevření ochablo a zbraň se při srážce s tou druhou ohnula.

Naarvská ocel.

Čepel berserka.

Snadno zablokovala její výpad, zastavila jí meč a stáhla ho k zemi.

Druhá čepel se jí přitiskla na krk. Chladný polibek. Slib prolité krve.

Někde v dálce zajiskřil blesk.

„Dostala jsi rozkaz, alchymistko,“ zazněl hluboký, velitelský hlas.

Thea by ho poznala kdekoliv. Přivolał ji zpět, když byla na pokraji smrti, šeptal její jméno proti jejím rtům, zlomil jí srdce více než jedním způsobem...

Stříbrné oči se setkaly s jejíma a Thee se zatajil dech.

Ruka Smrti se tyčil nad ní, mohutný a oděný do černého brnění, z něhož kapala krev.

Proti vši logice, navzdory vši její zuřivosti, jí po těle přešel mráz, když se Wilder Hawthorne sklonil blíž a zamumlal: „Nebo ti teď mám říkat princezno?“

Kapitola 2

Wilder

Pohled na ni Wilderem otřásl až do morku kostí. Nejen bouře v jejích světle zelených očích, ale i změna jejího vzhledu. Své bronzově zlaté vlasy měla jako obvykle spletené do postranního copu, ale její urputný, krásný obličej byl vyzáblý, divoký, potlučený a plný modřin. Viděl, že dva z jejích zjizvených kloubů na ruce jsou vymknuté, a přestože se pohybovala hladce, trhla sebou, když se otočila. Nepochybně si poranila žebra.

Thea o sebe nepečovala.

Její stav mu připomněl šok, když ji viděl stát proti smrtonoši v Krvohvozdu, to, jak byla na pokraji smrti, když jí nařídil, aby zůstala s ním.

„Neopovažuj se to teď vzdát,“ řekl jí.

Oblohu tehdy rozřítal blesk, který smrtonoše probodl, ale to nestačilo. Ta zatracená stvůra do ní stále zatínala spáry a označovala kůži nad jejím srdcem svým zlem, příslibem osudu horšího než smrt.

Když jí Wilder dal svou lahvičku vody z Aveumu, ani na okamžik nezapochyboval. Pokud kdy existoval důvod ji použít, byl to tehle, a ničeho nelitoval.

Wilder tehdy doufal, že tři týdny daleko od ní uhasí ohnivé peklo, které v něm plálo, ale takové štěstí neměl. Zasáhlo ho znovu, silnější než předtím, jako úder do hrudi, jakmile na ní spočinul pohledem.

A teď na ni měl vztek.

„Co to se sebou kurva děláš?“ zeptal se bez ohledu na to, že Torj a dva strážci stojí na doslech. Měl se co držet, aby ji nepopadl a nepřitáhl k sobě.

Thea přimhouřila oči a klouby na rukou jí zbělaly, když silněji sevřela meč. „Cvičím.“

„Cvičíš?“ Wilder se ponuře zasmál. Ten drsný zvuk stačil na to, aby se Torj, Cal a Kipp vytratili z výcvikové arény a nechali mentora s učednicí, ať té blížící se bouři čelí sami.

Wilder si ji ještě jednou prohlédl a hluboko v útrobach mu vzkypěl vztek. „Takhle se zřítid nemá se správným výcvikem nic společného.“

„A čím je to vina?“ odsekla Thea.

„*Tvoje*. Vzhledem ke všemu, co jsi udělala, aby ses sem dostala, bych čekal, že to budeš brát mnohem vážněji. Myslel jsem si, že ti dojde, že musíš být *silná*, ne zlomená.“

Thea vzdorovitě zvedla bradu. „Zlomená nejsem ani náhodou.“

„*Tvoje* vymknuté klouby a prasklá žebra říkají něco jiného,“ odpověděl Wilder chladně. „Myslel jsem si, že ses tohle pravidlo naučila jako štítonoška. Jsou dny odpočinku a dny boje.“

Thea udělala krok k němu. Oči jí plály. „Každý den je dnem boje, když si pro tebe jde smrt.“

„Smrt si přijde pro každého z nás, princezno. Tak či onak. Nikomu neprospěješ, když zůstaneš ležet, protože ti zlomené žebro probodne plíci. A ty klouby? Když se nezahojí, možná budeš mít trvale poškozenou ruku.“

Díval se, jak se zhluboka nadechla, jak válčí se svou vznětlivostí a pravdivostí jeho slov.

Ještě s ní ani zdaleka neskončil. „Kdy ses naposledy pořádně najedla? Myslím jídlo se všemi chody?“

„Jím.“

„Ne dost dobře. A ani nezačínej o svém výcviku. Co bylo tohle za představení?“ obořil se na ni a ukázal na arénu. „*Takhle* ty cvičíš?“

„*Vyhrávala* jsem.“

„Byla jsi jako smyslů zbavená. Nedisciplinovaná. A co huř, nejsi zdaleka tam, kde bys měla být. Já byl ve svém rozvoji o lígy dál –“

„Nejspíš proto, že se tvůj mentor milostivě uvolil tě *učit*, neutekl někam do divočiny.“

Náhle byla dost blízko na to, aby Wildera zahřálo teplo vyzařující z jejího těla. Ucítil z ní bouři, divoké moře s náznakem bergamotu. Nedokázal nezírat na její křivky, které během té krátké doby, co byli spolu, zdaleka neuctíval tak, jak měl.

Bohové, na tuhle bitvu nebyl připravený.

„Kam jsi odešel?“ zeptala se. „Co jsi měl tak důležitého, že jsi kvůli tomu beze slova zmizel po tom všem, čím jsme si prošli? Po tom, co jsme objevili?“

Wilder zaťal zuby. Nikdy ji nechtěl opustit. Potřeboval se však přesvědčit, zda další smrtonoši nespojují své síly v touze po té její, zda se nerozšířila zpráva o ženě s bleskem v krvi. Proto ji nechal ve své chatě a odjel k nejbližší trhlině v Příkrovu, kde pátral po tajemstvích a stvůrách.

Našel jich celé smečky.

„Do toho, kde jsem byl, ti nic není,“ pověděl jí nakonec.

Thee se rozšířilo chřípí a se zaťatými zuby potřásla hlavou v pohybu připomínajícím neradostné uspokojení z toho, že měla pravdu.

„Tak takhle to mezi námi má být? Učitel a učednice a nic víc? Jako by se nic nestalo?“

Fúrie, spaste ho, v mysli se vrátil do chvíle, kdy ji přitiskl ke stro-mu v Krvohvozdu a píchal, zatímco vykřikovala jeho jméno a kaž-dý další příraz byl omamnější než ten předchozí.

Zaskřípal zuby. „Ano.“

„V tom případě se na mě přestaň takhle dívat,“ vyštěkla.

„Jak?“

„Jako kdybys mě viděl nahou.“

Neubrnil se ruměnci, který mu zbarvil tváře, ale obrnil se a ta-sil meč. „Jestli jsi cvičila tak zatraceně tvrdě a tvoje zranění jsou tak bezvýznamná,“ řekl nebezpečně hlubokým hlasem, „uvidíme, co dokážeš.“

Thea ho probodla pohledem, který by slabšího muže srazil na kolena. Neměl jí to za zlé. Vlastně bylo *dobře*, že zuřila. Možná by mu raději rozdrápala obličej, než mu zaryla nehty do zad –

Zaujala bojový postoj s nohama od sebe a pokrčenými koleny.

Wilder na nic nečekal. Zaútočil. Ovládl sílu, kterou mu daly Fúrie, a sázel jeden úder za druhým v naději, že jí ukáže, jak dlouhá cesta ji ještě čeká, kolik se toho jako strážkyně ještě musí naučit a že existují hranice toho, co se v tak krátkém čase naučit dá. Dával po-zor na ty oteklé klouby, na zjevně bolavý bok. Kdyby nebyla tak tvrdohlavá, poučil by ji o tom, jak je důležité o sebe pečovat, ale věděl, že tou tvrdou skořápkou teď žádná slova neproniknou.

Thea odrazila každý jeho výpad. Cítil, jak se jí při blokování jeho meče třesou svaly, ale byla rychlá a mrštná, i když postupoval a za-tlačoval ji přes šířku cvičné arény.

Když se pohnula, uviděl, jak jí ze svého úkrytu pod halenou vy-klouzl kámen osudu.

„Viděl jsem, jak jsi ho hodila z útesu,“ zavrčel se zamračeným čelem.

Bodla po něm mečem. „Našel si cestu zpátky ke mně.“

„Jak?“ Odrazil její ostrí a reagoval ostrým protiútokem.

„Ležel na stole poté, co jsi odešel,“ procedila skrz zuby.

Uhnul před dalším výpadem. „Jak se tam dostal?“

„Osud.“

„A ty sis ho prostě znovu vzala? Aniz bys věděla –“

„Nemáš právo soudit má rozhodnutí.“

Cítil, jak z ní vztek sálá ve vlnách a mísí se s jeho zlostí, s jeho touhou. Ty protichůdné emoce se spřádaly v neukojitelný chtíč, zatímco se mezi nimi míhaly stříbrné šmouhy a z jejich ocelí létaly jiskry.

Těžké mraky zakrývající dopolední slunce se protrhly.

Obloha se otevřela a začaly je bičovat proudy deště.

Ani jeden to nevzdal.

Wilderovy pohyby byly automatické, jeho myšlenky patřily jí, zatímco každé seknutí, každé bodnutí mečem mezi nimi živilo pulzující napětí. Bojovali v lijáku, ze zbraní a údů jim stékala voda.

Wilder zablokoval zákeřné seknutí, přitiskl svou čepel na její a přinutil ji couvnout, až se jí paty zaryly do rychle se tvořícího bahna.

„Pověz mi, *mentore*.“ Poslední slovo Thea zasyčela, jako by bylo prosté. „Co tak rozzuřilo *tebe*?“

Ocel mezi nimi zazpívala, až se to odrazilo od okolních hor.

Wilder se otočil kolem své osy a v uších mu zahučela krev, když máchl mečem vodorovně ze své silnější strany k její slabší a způsobil, že klopýtla.

„Co tak rozzuřilo *mě*?“ zopakoval a postoupil.

Provedla nevydařený výpad. Uhnul před ním, přesunul se do jejího prostoru, zablokoval další útok a polapil její čepel svou.

„Myslíš kromě téhle situace? Tě, v které jsem nikdy nechtěl být?“ vylétlo z něho. „Myslíš kromě toho, že mě Osiris zatlačil do kouta, a to, že jsem tě bránil, obrátil proti mně?“

Thea lapala po dechu. On však mluvil dál, svíraný pěstí zuřivosti.

„Nebo máš na mysli to, jak jsi mě podceňovala? Jak sis myslela, že tě odkopnu, až se dozvím pravdu o tvém kameni osudu? O tvém původu? A teď jsem se vrátil a našel tě –“

Thea se vrhla dopředu, překvapila ho a zatlačila zpátky. „Ale to je *přesně* to, co jsi udělal, ty parchante. *Opustil* jsi mě, kurva.“

Její slova mu probodla srdce a na jazyku ucítil hořkou pachut' smutku. Neomluvil se však, aby tím nezmenšil odstup, který si od ní udržoval. Odstup byl dobrý. Odstup byl bezpečný.

Pustili se do dalšího vášnivého kola souboje, čepele svištěly vzduchem a při rychlé práci nohou jim od bot cákalo bahno.

Zablokoval divoký výpad a účinným kopem jí podrazil nohu.

Přistála na zadku v kaluži.

Wilderův triumf byl pomíjivý, protože Thea byla rychlá, rychlejší, než si pamatoval. Vmžiku vykopla a překvapivě silně ho zasáhla zezadu do kolen. Podlomila se mu.

Než to stačil postřehnout, Thea na něho vyskočila a polapila ho pod sebou. Obkročila ho v pase, naklonila se k němu a přitiskla mu ke krku ostří meče. Ňadra se jí dmula proti jeho hrudi.

„Jsi parchant.“

„To jsi věděla od začátku,“ zavrčel. Pevná cívka touhy se v jeho nitru rozvinula, jeho smysly se soustředily na každý bod kontaktu mezi nimi, na tření mezi jejich těly, na její teplo.

Na kůži cítil chladivý dotek oceli, ohryzek mu poskakoval v hrdle, jak si vychutnával její blízkost, jakkoliv násilnou. Jeho penis tvrdý jako kámen prozrazoval, co k ní cítí.

Do očí se mu zabodl její pohled. Byla tak blízko, dost na to, aby riskoval proříznutí hrdla, kdyby zvedl hlavu a –

Její oči klesly k jeho ústům a kousla ho do spodního rtu. Slyšitelně se jí zadrhl dech vztekem propleteným se vzrušením.

V tom okamžiku bylo Wilderovi jedno, co sám sobě slíbil. Bylo mu jedno, že je mentor a tohle je nejen jeho jediný učedník, ale ztracená princezna Středoříší. Chtěl její ústa na svých, chtěl –

Odhodila meč a políbila ho.

Fúrie, spaste ho. *Tohle. Tohle* byl důvod, proč celé týdny nespál. *Tohle* si představoval den za dnem od chvíle, co se rozešli.

S hlubokým, živočišným zasténáním otevřel ústa a jejich jazyky se setkaly, její zuby se zmocnily jeho spodního rtu. Wilder ji líbal divoce, nespoutaně, bez zábran, bojoval se řvoucím instinktem svléknout ji a šukat v bahně.

Zabořil se do ní, proklíнал vrstvy oblečení mezi nimi, hledal její vlhký žár. Popadl ji za zadek a narazil ji na sebe. V hrdle se jí vzpříčil sten a přitiskla mu prsa na hrud'. Byli vyhladovělí, toužili jeden po druhém. Byly to nejdelší tři týdny v jeho životě.

Posadil se, choval ji v klíně a přerušil jejich polibek jen proto, aby jí přejel zuby po krku, ochutnal pot a děšť, vymámil z ní tichý výkřik rozkoše. Proudila jím touha a nutkání vzít si ji teď a tady bylo čím dál silnější, všestravující. Sevřel její prsa přes halenu, na dlaních ucítil tvrdé bradavky a uslyšel, jak zalapala po dechu.

„Wildere –“

Bohové, tak miloval, když vyřkla jeho jméno. Probudilo mu vibrace v hrudi, jeho vlastní bouři –

Seskočila z něho. Zalil ho chlad, když zvedla svůj meč, zasunula ho do pouzdra a odtáhla se od něj jako popálená. „Nemůžeme,“ vypravila ze sebe udýchaně. „V té komoře na smetáky ses vyjádřil jasně, pamatuješ? Vzpomínáš si, co jsi mi řekl?“

„Jestli trváš na tomhle pitomém ujednání, budiž. Budeme mentor a učedník, nic víc... To, co se stalo v Krvohvozdě, byla chyba. Už se to nikdy nebude opakovat, alchymistko.“

Wilder vmžiku vyskočil na nohy, narovnal si oděv a upravil rozkrok. „Pamatuju,“ zamumlal. Zamrkal do deště a proklel sebe i svůj nedostatek sebeovládání. Byl thezmarrský berserk, zatraceně, a podlehl svému chtíči. Navíc uprostřed promočené výcvikové arény, kde ho mohl kdokoliv vidět.

Nedokázal si však pomoci – ne když šlo o ni.

„Máš pravdu. Nemělo se to stát,“ vymáčkl ze sebe a odvrátil zrak od ruměnce na jejích tvářích, od zvedajících se a zase klesajících nader. „Byla to chyba.“

„Můžeš si ji přidat na seznam,“ řekla Thea trpce. „Je den ode dne delší.“

Wilder si prohrábl vlasy. *Ji* by na žádný takový seznam nikdy nedal, ale bylo lepší ponechat to nevyřčené. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, prohrabal se v kapsách a strčil jí před oči zakrvácený kus pergamenu.

„Co to je?“

„To je pro tebe, tréninky, váhy, vytrvalostní cvičení a meditace.“

„Neuvěřitelné,“ zamumlala.

A Wilder se neubráníl, aby nezopakoval odpověď, kterou už jí jednou dal. „Ani nevíš jak.“

Podmračeně si jeho instrukce prostudovala a udýchaně řekla. „Některé cviky vypadají spíš jako tance než trénink boje.“

„Já netančím. Já zabíjím. Stejně jako budeš ty.“ Nehnul ani brvou a pohlédl jí do očí. „Budeš trénovat tvrdě. A správně.“

„Já už tvrdě *trénuju*.“

„Ne se mnou.“ Dal si záležet, aby to vyznělo jasně: cokoliv až dosud zažila, nic neznamenalo. Výcvik v rukou cechmistrů měl teprve začít. Jeho vztek znovu vzplál při pomýšlení na to, jak se zanedbávala, jak se ani neobtěžovala nechat si ošetřit vymknuté klouby. „Okamžitě zajdeš k ranhojiči. Jestli spolu máme žít –“

Thea zbledla. „*Cože?*“

„Dnes po večeri se přestěhuješ do chaty.“

„Nic takového neudělám.“

„Učedníci sdílejí ubikace se svými mistry.“

„Cal pořád bydlí v pevnosti,“ namítla Thea.

„Protože Torj taky,“ utrousil Hawthorne. „Já v pevnosti nežiju, ani nechci. Proto se přestěhuješ do chaty. A jestli budeme žít spolu v mém domě, budeš žít podle *mých* pravidel.“

Wilder měl pocit, jako by od ní vylétl blesk. Svým vyzývacím pohledem čelil jejímu užaslému.

„To ty sis tak moc přála stát se učednicí. Máš, co jsi chtěla, princezno.“

Kapitola 3

Thea

Díky Fúriím, že odešel. Kdyby tam s ním Thea stála v dešti ještě chvíli, nedalo by se odhadnout, co by udělala – jestli by s ním znova bojovala, ošukala ho nebo obojí. Srdce jí bušilo v hrudi do rytmu s pulzujícím horkem mezi nohama.

Wilder Hawthorne vypadal stejně divoce jako vždycky, ostře řezanou čelist měl porostlou tmavým plnovousem a jeho sluncem osmahlou kůži pokrýval prach z cesty. Byl stejný, jako když společně bojovali se smrtonošem: hrozivý, smrtící... *její*.

Odsunula tu myšlenku stranou. Její nikdy doopravdy nebyl. Ale když ho měla pod sebou, tiskla mu čepel na krk a cítila jeho tvrdý úd, nezůstala jí v hlavě ani jediná příčetná myšlenka.

Náhle se vrátila do doby před zasvěcovací zkouškou, kdy svírala ten šíp, zatímco ji Hawthorne šukal opřenou o strom a po jeho krásném, potetovaném těle poskakovaly skvrny měsíčního světla. Jak se v ní pohyboval a sténal její jméno proti jejím rtům, proudila jí rozkoš a něco hlubšího.

„Jednou mi to nestačilo, Theo...,“ zasténal poté, co z ní vyždímal drtivé vyvrcholení, po kterém se nemohla přestat třást. *„Ani zdaleka.“*

Když si teď sbírala své věci, dusila se vztekem. Co si to dovoluje? Jak se *opovážil* nechat ji samotnou a po třech týdnech se vrátit s takovými rozkazy? A *žít spolu*? Na co si to u Středoříší hraje?

Škubla sebou, když zasunula svou čepel do pochvy rázněji, než zamýšlela, a podívala se na oteklé klouby na ruce. *Vymknuté*, prohlásil Hawthorne.

Po pravdě řečeno si ani nepamatovala, při kterém souboji se jí to stalo. Posledních pár týdnů se jí slilo do jedné šmouhy plné šermu, lukostřelby, strategických porad a vytrvalostních tréninků, zatímco se snažila zapomenout na cokoliv jiného. Začala žít tak, jak se žádalo od oficiálního strážce Thezmarru: oddala se výcviku, drilu a studiu umění války. Byla první bojovnicí cechu za více než dvacet let a nehodlala tu příležitost promarnit. Být součástí Thezmarru znamenalo víc než přijmout tamní životní styl; musela sdílet i kulturu, náboženství.

Když zamířila zpátky k pevnosti, opatrně si protáhla prsty. Sykla bolestí a všimla si omezeného pohybu a skvrnitého modrozeleného zabarvení. Jak déšť polevoval a polední slunce stoupalo ke svému vrcholu, instinkt jí velel vyhledat Cala a Kippa a zúčastnit se jakéhokoliv cvičení, na kterém by právě byli, ale... Bohové, tak nenáviděla, když měl Hawthorne pravdu. Kdyby otékání kloubů pokračovalo, případně by se jí zhoršila bolest v žebrech, nebyla by ku prospěchu nikomu, natož sama sobě.

Obvykle by s něčím takovým šla za Wren. Mistryně alchymie Farissa naučila její sestru každý ranhojičský trik, který znala, a Fúrie věděly, že Wren v průběhu let ošetřila už pěkných pár válečných zranění. Těm dnům byl však konec. Když Thea vstoupila do pevnosti, místo do alchymistické dílny zamířila do knihovny.

Malik, bývalý berserk a Hawthornův bratr, seděl ve svém obvyklém křesle u krbu.

„Zdravím, Lamači štítů,“ pozdravila Thea toho obrovského chlapa. Vzhlédl od koženého opasku, který pletl, a usmál se na ni.

Malikův pes Dax zavrtěl ocasem na svém místě u pánových nohou.

Thea klesla na židli vedle nich a natáhla před sebe poraněnou ruku. „Nedokázal bys s tím prosím čirou náhodou něco udělat?“ zeptala se.

Malik se na chvílku zahleděl do prázdna, pak vzal její malou ruku do své mnohem větší a pomalu zavrtěl hlavou.

„Za pokus to stálo,“ povzdechla si Thea. „Budu muset zajít do špitá-“

Ozvalo se hlasité lupnutí následované oslepující bolestí.

„Kurva!“ vykřikla Thea a odtáhla se. „Fúrie, spaste –“

Další lupnutí. A Thein neartikulovaný výkřik, když jí rukou znovu projela mučivá bolest.

Ale pak přišla úleva.

Theu brněly prsty, ale původní bolest zmizela.

Opatrně jimi pohnula. Byly stále ztuhlé a pobolívaly, ale rozsah pohybu už zdaleka nebyl tak omezený jako předtím.

Malik jí jemně sevřel ruku a zabránil jí v dalším pohybu.

„Nějakou dobu s nimi nemám hýbat, co?“ zeptala se.

Malik tentokrát přikývl, pak vstal a prohrábl košík s klacíky na zátop u krbu.

Thea se opřela na židli a ucítila, jak jí mezi lopatkami stéká kapka potu. „Mohl jsi mě varovat,“ zamumlala.

Malik to ignoroval, vrátil se do křesla a natáhl k ní otevřenou dlaň.

Thea neochotně vrátila svou ruku do jeho a sledovala, jak přikládá k jednomu ze zraněných prstů několik rovných klacíků

a omotává je kůží, kterou používal na pletení. Totéž udělal i s druhým poraněným prstem.

Když skončil, zvedla ruku a prohlédla si ty směšné dlahy. „Co u říší mám s tímhle dělat?“

Malik se usmál.

„Měl bys zapracovat na svém smyslu pro humor, příteli,“ zavrčela Thea vztekle. „Předpokládám, že mě to přinutí trénovat šermování se slabší rukou.“

Poté, co jí Hawthorne slíbil, že budou všechno řešit spolu, a pak odešel, přimkla se Thea k Malikovi. Byl její jedinou jistotou od chvíle, kdy získala odznak strážce, i poté, co jí došlo, že celou tu dobu znal její skutečný původ.

„Jednou jsi mi pověděl: *Střez se hněvu trpělivého Delmiřana*,“ řekla mu tehdy. „Vím, že pocházím z Delmiry... Ale nevím, co znamená ten zbytek, Male. Trpělivost zjevně není moje silná stránka, že?“

Nato Malik sáhl na dýku – svou dýku – u jejího boku a dvakrát poklepal na její střenku.

Z nějakého důvodu jí to poskytlo útěchu v moři hněvu, stejně jako ta slova v cizím jazyku vyrytá do ostří: *Sláva ve smrti, nesmrtelnost v legendě*. Tehdy a tam se zapřísáhla, že právě o to bude v té krátké době, která jí zbývala, usilovat.

Teď ji Malik Lamač štítů sledoval ze svého křesla se zalíbením v očích. Jeho výraz byl tak jiný, tak otevřený ve srovnání s jeho sourozencem berserkem.

Thea zvedla obočí. V prstech jí pulzovala tupá bolest. „Pro případ, že jsem to v poslední době nezmínila... Tvůj bratr je naprostý pitomec, mimochodem.“

Malik se zatvářil potěšeně.

Hawthornův návrat v Thee vyvolal takřka neukojitelnou touhu vyhrát, dokázat, že se mylí, porazit ho. To byl důvod, proč se přistihla, jak bloumá po chodbách, kudy chodívala Wren. Sestra se s ní snažila setkat už celé týdny, trvala na tom, že se spolu naučí trénovat její magii, ale Thea měla příliš velký vztek, než aby se jí dokázala postavit tváří v tvář. Avšak i když byla Wren poslední člověk, kterému by to přiznala, Thea ve skutečnosti zoufale toužila svou moc zkrotit. V noci, pouze ve společnosti svého kameleonu osudu, často zavírala oči a představovala si, jak velkou výhodu by jí bouřná magie poskytla nad protivníky a při překonávání překážek, které ji čekaly při Velkém obřadu. Už jí pomohla přemoci *rhegulda smrtonoše*; co ještě mohla dokázat s takovými schopnostmi?

S opatrnou nadějí v hrudi dorazila Thea k sestřinu pokoji a zabušila na dveře.

Skoro okamžitě se otevřely a ona pohlédla do povědomých celadonových očí.

„Theo!“ Sestra k ní doběhla, objala ji a zatáhla dovnitř.

Thea se instinktivně vytrhla z Wrenina sevření a dočkala se ztrápeného výrazu.

„Myslela jsem si...“, začala Wren opatrně. „Myslela jsem si, že tohle znamená, že jsi mi odpustila...“

Thea, stále napjatá, si odkašlala. „Jedno po druhém.“

„Dobře,“ řekla Wren a pak vnutila do svým slov jasnější tón. „Co pro tebe můžu udělat?“

Thea si olízla rty. „No... chci se dozvědět víc o své – naší – magii. Chci se ji naučit ovládat, zkrotit.“

Wren se rozzářila. „Na tenhle den jsem čekala tak dlouho!“ Sáhla po svém plášti na věšáku u dveří.

Thea raději spolkla poznámku, že by ten den přišel dřív, kdyby ji Wren tak moc neoklamala. „Kam jdeme?“

„Navštívit Audru.“

„Výborně.“

Z Wreniny přílišné sebedůvěry Thea vydedukovala, že její sestra a knihovnice tohle téma už mnohokrát probraly, ale potlačila zlost. Pokud Audra věděla, jak jí pomoci, nezáleželo na tom. Pod jejím vedením by se Thea mohla stát prvním berserkem vládnoucím bouří, který kdy chodil po Středoříších.

Wren ji už netrpělivě táhla chodbou. Smykem zastavila před dalšími dveřmi a zaklepala na dřevo.

„Co je?“ vyštěkla Audra, když prudce otevřela dveře. Pak její zrak padl na obě sestry. „Aha, to jste vy.“

„Jsme připravené, Audro,“ řekla jí Wren dychtivě. „Thea se chce učit –“

„No, nestůjte venku, pojdte dál. Rychle.“ Audra je uvedla do místnosti. Kolem kotníků jí vlály šedé šaty a u pasu měla jako obvykle připnutou ceremoniální dýku. Zaměřila se na Theu. „Už bylo na čase.“

Thea defenzivně zkřížila paže na hrudi. „Takže jsi to celou dobu *věděla*.“

Audru jako by její obviňující tón nevyvedl z míry. „Jen jsem to tušila,“ odpověděla klidně.

„Nenapadlo tě, že by mohlo být užitečné se o to tušení podělit?“

„Čím déle jsi to nevěděla, tím déle jsi byla chráněná. Delmira byla ve svých posledních dnech ve značné nemilosti. A když Wren odhalila pravdu, myslela jsem si, že by bylo na místě, aby se s tebou o ni podělila ona, ne já.“

Wren rozpačitě přešlápla z nohy na nohu a znovu k Thee natáhla ruku. „Theo, musíš mi odpustit. Myslela jsem na tvé dobro.“

Thea se ušklíbala. „Když ti to pomůže v noci líp spát...“

Audra si odkašlala. „Tohle by šlo snáz, kdybyste *spolupracovaly*.“

„Měla jsi mi to povědět *dřív*, než jsi mi lhala, *dřív*, než jsi na mě celá léta používala magii. A celou tu dobu, Wren, jsi mi opakovala, abych nemyslela na to, kdo byli moji rodiče, protože byli hrozní, protože nás opustili. A přitom jsi *věděla*, co byli zač.“

„No, zdá se, že hrozní opravdu *byli*. A kromě toho, co by sis s tou informací počala?“ odsekla Wren. „Vyhledala bys je vůbec? Nemáš teď lepší pocit z toho, že jsi thezmarrský sirotek?“

„Přišla jsem sem, ne? Jsem připravená se učit, připravená zkrotit svou magii.“

„Teď když se ti to hodí,“ vyštěkla Wren.

Thea k ní pokročila se zaťatými pěstmi. Vztek byl jako tvor žijící v jejím nitru, svíjel se v ní, požadoval osvobodit od řetězů. A nejhorší bylo, že se nezlobila jen na Wren, ale i na sebe. Za to, co s tou informací *skutečně* udělala. Příliš se bála vyhledat si historii své rodiny, zbabělost jí nedovolila dozvědět se své pravé jméno, protože nechtěla přijít o to své já, které se tak usilovně snažila vytvořit.

V Hawthornově chatě ležela kniha, *Výzkum královské linie ve Středoríších*... Nechal ji otevřenou, prakticky pro ni označil stránku. Ale Thea ji zavřela a odstrčila, nenašla sílu si ji přečíst. Od té doby ji to tížilo.

„To stačí,“ řekla Audra dost autoritativně na to, aby se k ní obě mladé ženy otočily. „Nejsem tady, abych řešila sesterské spory. Jsem tu, protože vy dvě potřebujete pomoc. Nebo to chcete popřít?“

Theina magie v odpověď vzkypěla pod povrchem a v očích jí vykvetla bolest. Špatně spala, pronásledovaly ji sny o smrtonoši v Krvohvozdu a vidina, kterou jí ukázala blízkost smrti. A ta se jí teď vrátila...

Sežehnuté nádvoří páchlo krví a vřesem.

Na dlažebních kostkách ležela neživá těla; karmínová tekutina se vsakovala do země, zatímco se kola převráceného vozu stále otáčela a z rozbitých sudů vytékala medovina.

Na Thezmarr sestoupila temnota a v jejím srdci se nacházela holčička s měděnými vlasy, nejvyšš šestiletá, která si tiskla k dmoucí se hrudi náhrdelník ze suchých květín a malou kosu z naarvské oceli. Poslední zbytek onyxové síly tu čepel nechal v kroutících se úponcích, pramíncích magie polykané kypící bouří, která jako by volala její jméno.

Any.

Holčička, jejíž jméno zvonilo jako povědomý, tajemný zvonek v hloubi Theiny mysli. To, co jí ta stvůra ukázala, bylo tak zvláštní. Thea se při vzpomínce otřásla a přinutila se představit si něco jiného: sebe, jak třímá blesk při Velkém obřadu, silnější, než byla kdy předtím.

Konečně opětovala Audřin vyčkávavý pohled. „To nepopírám.“

Knihovnice si posunula brýle výš na nos a odměřeně přikývla. „Dobře. A ty, Elwren?“

Wren pokývala hlavou. „Potřebuju nějakou pomoc,“ řekla a hlas se jí zlomil.

Thea bojovala s nutkáním ji obejmout. Vždycky byly samy dvě proti celému světu. Nesnášela pomyšlení, že její sestra bez ní po svém boku trpí. Wren však mezi nimi něco zlomila a udělala z ní hlupáka, takže zůstala, kde byla, přestože Wren stekla po tváři slza.

„Tak dobře,“ řekla Audra. „Dnes se budeme zabývat historií pánů a paní bouře, tvého rodu. A až se sejdemě příště, půjdeme někam, kde se budeme moct bezpečně věnovat praktičtější lekci –“

„Nemůžeme s tou praxí začít dneska?“ skočila jí do řeči Thea, která myslela jen na to, jak by ty schopnosti mohla využít při svých soukromých šermířských trénincích.

„Ne.“

V Thee vzplálo podráždění. „Co můžeš vědět o bouřné magii?“ zeptala se.

„Jsem knihovnice,“ řekla Audra bez obalu. „Vím všechno.“

„Ale bouřná magie je víc než všechno,“ namítla Thea.

Audra se pobaveně uchechtla. „Předpokládám, že nevíš, co znamená moje jméno, je to tak?“

Thea se zamračila. „Proč bych to měla vědět?“

„Audra je jméno, které dědí všechny ženy v mém rodu. Znamená ‚bouře‘.“

Thee naskočila husí kůže. „Proč? Proč ti dali jméno s tímhle významem?“

Wren teď na Audru ohromeně zírala. Thee to poskytlo trochu uspokojení. Aspoň něco její sestra nevěděla.

Audra si odfrkla. „Jsem potomek tutorů, kteří učili příslušníky delmirského královského rodu.“ Starší žena po nich přejela kritickým pohledem, jako by zvažovala, jestli jsou hodny její snahy. „Jsem vnučka tutora, který učil bouřné magii vaše rodiče.“

Thea se zarazila. „Cože? Ale ty jsi...“

„Knihovnice?“ doplnila Audra suše.

„Bojovnice,“ opravila ji Thea. „Jak –“

„Podrobnosti jsou nepodstatné. Hlavní je, že jsem jediný člověk, který má nějaké znalosti toho, jak byste mohly přivolávat a ovládat svou moc.“ Ukázala do protějšího kouta místnosti, kde se na širokém stole tyčily vachrlaté hromady knih. „Teorii a historii se budete učit tady.“

Poprvé od svého příchodu se Thea rozhlédla a došlo jí, že nemá ponětí, kde vlastně jsou. „A to *tady* je co?“

Audra si útrpně povzdechla. „Moje soukromí. Určitě nemusím zdůrazňovat, že jsou tyhle lekce *důvěrné*. Začneme?“

Aniž počkala na odpověď, položila před sestry povědomě vypadající svazek. Byla to ta kniha z Hawthornovy chaty, s hvězdou načmáranou vedle seznamu příslušníků urozeného rodu. Seznam však končil, aniž se rozvětvil do potomků vládnoucího páru. Rod vyhybnul, nebo to tak aspoň bylo zaznamenáno.

„Pocházíte z dlouhé linie pánů bouře. Vaši rodiče, král Soren a královna Brigh z rodu Embervale –“

Thee se změnil žaludek v olovo. Nebyla Zoltaire. Nevěděla ani, jak k tomu jménu přišla, nikdy se neptala.

Byla *Embervale*.

Stejně jako Wren.

Elwren *Embervale*. Althea *Embervale*... Neznělo to správně. Neznělo to jako *ona*.

Audra pokračovala. „– vládli jednou z nejsilnějších magií, kterou kdy Středoříše viděla. Říkalo se, že jejich magii je cítit i v jiných říších a budí hrůzu v dalekých zemích.“

Thea si vzpomněla na praskání blesku na špičkách svých prstů, na to, jak ho přivolala, aby jím zasáhla smrtonoše v Krvohvozdu, a znovu, když málem rozťal oblohu ve dvě na vrcholcích útesů u černých hor.

Bylo i *její* magii cítit někde jinde?

„Když se Delmira před třiceti lety proměnila v trosky, padla vina na krále Sorena a královnu Brigh. Byli to tyrani snažící se podrobit si ostatní království. Následkem toho podlehl jejich vlastní království temným silám zpoza Příkrovu. Stalo se to pár let před vaším

narozením, ale Embervalové ještě stačili otrávit myslí naarvského krále a královny. Ti, nakaženi touhou po moci vašich rodičů, krá-
čeli ve šlépějích, které je však také dovedly ke zkáze.“

Thea ucítila v ústech kyselou pachut'. Tak dlouho přemýšlela o svých předcích, uvažovala, zda nepochází z rodu válečníků. Představovala si otce bojovníka, matku mávající mečem... Ale nikdy ji nenapadlo nic tak ztracujícího. Byla dcerou tyranů, což nemohlo být víc v rozporu s jejím snem stát se ochránkyní Středoříší.

Audra se odmlčela, aby její slova mohla doznít, a pak znovu promluvila. „Musíte se seznámit s mnoha věcmi – se zákony, protokoly a tak podobně –, než učiníte jakákoliv rozhodnutí o své budoucnosti.“

„Trochu jsem pátrala,“ vyhrkla dychtivě Wren, zatímco se její ruce pohybovaly nad rodokmenem rodu Embervale v knize před ní. „Vím, že když se dědic padlého království sám přihlásí, mají ostatní říše povinnost pomoci mu ho znovu vybudovat a dosadit ho na trůn v zájmu rovnováhy ve Středoříších.“

Thee ztuhla krev v žilách. „Cože?“

Wren mluvila dál a stále přejížděla prsty po jejich rodové linii. „Ale žádný královský dědic narozený před pádem Delmiry se nepřihlásil, žádná oficiální linie nástupnictví neexistuje.“

„Ať už se vaše království rozpadlo nebo ne, jste pořád paní bouře,“ odpověděla Audra. „Nelze popřít, že jste právoplatné dědičky rodu Embervale.“

Wren odvrátila zrak od jejich nadřícené a upřela nervózní pohled na Theu. „Takže to království můžeme získat zpátky? Může Thea požadovat delmirský trůn?“

Thea si byla jistá, že špatně rozuměla. Nebylo přece možné, aby její sestra, zapálená alchymistka, uvažovala o něčem tak směšném. Na to byla Wren příliš chytrá.

K Theinu překvapení byla Audra trpělivější než obvykle. „Ačkoliv zákon skutečně nařizuje královstvím, aby dědicům pomohla s nástupem na trůn, není to tak prosté. Delmira je považována za temnou skvrnu na dějinách Středoříší... A děti nepřátel nikdo neoslavuje.“

Thee teď zvonilo v uších.

Audra ještě neskončila. „Zamyslete se nad tím. Kteří současní vládci by byli ochotní nalít finance a omezené zdroje do obnovy království, které by se je znovu mohlo pokusit svrhnout?“

Wren si nešťastně povzdechla. „To zní, jako by se nás snažili přesvědčit, abychom se držely v ústraní... Skrývaly se.“

„Tohle je mezi dědici Delmiry a nikým jiným. Snažím se vás přesvědčit, abyste byly *chytré*,“ varovala je Audra.

Wren upřela na Theu rozzářené oči, jako by žádné z Audřiných varování neslyšela. „Pomysli, co by to mohlo znamenat. Představ si, co bys mohla změnit... Postarala by ses, aby se do Thezmarru vrátily bojovnice. Nebo bys založila jejich cech. Mohla bys získat zpět svůj trůn, naše království a –“

„Jaký trůn? Jaké království?“ Thea užasle potřásla hlavou. Hrud se jí bolestně svírala. „Nemám zájem být dědičkou padlého království. Netoužím vládnout zemím, které sužují hejna stínových přízraků. Jsem tady jen proto, abych se naučila ovládat svou magii, a stala se tak silnějším berserkem, lepším ochráncem Středoříší.“

Vklouzlo mezi ně mlčení jako západka do zámku.

Uplynul dlouhý okamžik zesílený tou nepřírozenou propastí ticha.

Na dně Theina žaludku vzkypěl strach. „Co?“

„Altheo...“, řekla Audra jemně.

Jemnost neměla Audra v povaze. Samo o sobě to stačilo, aby se Thea lekla tak, že se kousla do vnitřní strany tváře.

Audra posunula ruku po stole před ni. „Nemůžeš být současně paní blesku a berserkem.“

Thea se odtáhla před jejím dotekem a vytřeštila na knihovnici oči. „Cože?“

„Zákony Středoříší jsou neotřesitelné. Rozený pán bouře nemůže podstoupit Velký obřad. To platí už po staletí. Berserk nesmí upřednostňovat žádné království.“

Thea pomalu zamrkala a cítila, jak se jí dělá zle od žaludku. „To je...“ Nedokázala však dokončit větu.

„Musíš si vybrat, Theo,“ řekla Audra. Jakékoliv pomíjivé náznaky soucitu byly pryč. Její hlas byl teď ostrý autoritou, příkazem.

Thea stále vrtěla hlavou a třásl se jí ruce. Postavila se na nejisté nohy. „Nemůžu.“

„Musíš.“

Wren k ní natáhla ruku. „Theo, magie je tvou součástí. Nemůžeš popřít, kdo jsi. Jsi dědička –“

V Theině nitru se rozpoutala povědomá bouře vzteku. Odstrčila svou židli a zamířila ke dveřím. „Už jsem vám to řekla. Nemám zájem vládnout království v troskách.“

A s těmi slovy odešla. Už to dál nedokázala snášet.

Kapitola 4

Wilder

Wilder se hrbil nad stolem v knihovně naproti Malikovi a mezi nimi se rozkládalo moře otevřených knih. Bratr upřeně hleděl na stránku s nákresy práce nohou, jeho prsty automaticky splétaly kožené pásky a u nohou se mu choulil Dax.

Wilder je chvíli sledoval s pocitem lítosti. Malik byl první člověk, na kterém si vybil vztek poté, co odhalil pravdu o Thee.

„Ty jsi to věděl celou dobu... Věděl jsi to, už když jsi jí před kurevskými šesti lety dal tu dýku,“ řval na něho. *„Bohové, ty jsi jí to dokonce řekl, ne? Co jsi jí to kurva pověděl, když tě Enovius málem držel ve svých spárech? Střez se hněvu trpělivého Delmiřana?“ Pak jsi mi dal tuhle zatracenou knihu. Do prdele, Male!“*

Malik se celou dobu usmíval a Wilder neměl jinou možnost než nechat to být. Bylo mu jasné, že se nikdy nedozví, jak Malik přišel k těm informacím o sestrách Zoltairových. Mohl jen věřit, že Malovi vždy leželo na srdci Theino dobro stejně jako jemu.

Wilderův bratr teď vycítil jeho pozornost a vzhlédl s pochopením ve tváři. Jemný obr sáhl do kapsy, jako by se právě rozhodl, a vytáhl pomačkaný svitek.

Wilder se opřel na židli a povzdechl si. „Ty už mi i otevíráš poštu?“

Malik nevypadal ani trochu zahanbeně.

Wilder si pergamen vzal, rozmotal ho, a když přelétl pohledem jeho obsah, uvědomil si, že bylo asi lepší, že se ta zpráva dostala do rukou Malikovi a ne někomu jinému z cechu. Psal mu jeho kontakt z Naarvy – *Dratos Bezpočátek*, jak si říkal –, který mu hlásil výskyt stvůr v tom padlém království.

Drž je dál od jižního ostrova, stálo tam.

Zamával pergamenem na Malika. „Četl jsi to?“

Malik neodpověděl, ale mírně naklonil hlavu ke straně, čímž Wilderovi řekl, že ano.

„Dratos přeceňuje můj vliv.“

Malik vydal souhlasný zvuk a pak poklepal na knihu před Wilderem.

„Já vím, já vím,“ řekl Wilder, zmuchlal dopis, hodil ho na žhnoucí uhlíky v krbu a díval se, jak vzplál.

Přelétl pohledem po té ohromné sbírce knih na stole. Dávali dohromady tréninkový program pro Theu. Zatím zkombinovali to nejlepší z oficiálních osnov strážců a svých vlastních učednických lekcí do náročného rozpisu, který jí měl poskytnout co největší šanci v případě, že se Velký obřad otevře a vyzve ji.

Byl už pozdní večer. Wilder posbíral listy pergamenu, na kterých pracovali, nechal svého bratra a Daxe u krbu a odešel s obavou, že brzy začne zasedání rady. Vždycky je nenáviděl a obvykle si vymyslel nějakou výmluvu, kdykoliv ho požádali, aby se jednoho zúčastnil. V pozvánce doručené do jeho chaty však jasně stálo, že tohle zasedání je *povinné*.

Byl tak zabraný do myšlenek o hlášení, které měl podat, že za prvním rohem do někoho narazil.

Byla to Thea.

„Co tady děláš?“ řekl a zastrčil si pergameny pod vestu. Když se však na ni podíval, uvědomil si, že něco není v pořádku. Zatímco obvykle zaklonila hlavu a vyzývavě se mu podívala do očí, teď uhнула pohledem.

Jeho pozornost upoutaly klacíky na jejích prstech. To proto byla tak rozrušená? Pověděl jí snad ranhojič, že nemůže šermovat, dokud se jí nezahojí? „Nechala sis prohlédnout i žebra?“ zeptal se.

„Ano.“

Lež. Wilder to okamžitě poznal a zkřížil paže na hrudi. „Zkusíme to znovu. *Nechala sis prohlédnout i žebra?*“

Skoro slyšel, jak zaskřípala zuby. „Ne.“

Popadl ji za paži a odtáhl ji do nejbližší místnosti, nepoužívané dílny. Zavřel za nimi dveře a obrátil se k ní. „Ukaž mi je.“

„To nemůžeš myslet vážně.“

„Přistihla jsi mě někdy, jak žertuju o tvém zdraví?“

Po krátké výměně zamračených pohledů Thea tiše zafuněla vzteky, zvedla ruce k haleně a trhnutím vyhrnula látku od pasu, aby odhalila nahý bok. „Tak. Spokojený?“

Wilder naklonil hlavu ke straně a při pohledu na skvrnité modřiny sebou trhl za ni. Naklonil se blíž, kousl se do spodního rtu a co nejjemněji přejel rukou po kůži.

Pod jeho dotekem přerývané zalapala po dechu.

Opatrně na žebra zatlačil, zatímco ji sledoval, aby posoudil její reakci.

„Nic to není,“ zamumlala Thea.

„To stěží dokážeš správně posoudit.“ Pokračoval v prohlídce. Neviděl otok, ale dával pozor, jestli nepostřehne sípění nebo nějaký projev bolesti. „Ani nejsi proslulá pravdomluvností.“

Thee zrudly tváře ještě víc, když jeho ruka zamířila nahoru, posunula pás látky omotaný kolem prsou a ohmatala žebra blízko jejích řader.

V uších mu hučela krev, ale podařilo se mu zachovat nevzrušený tón. „Nekašleš v poslední době? Nebýváš udýchaná?“

„Ne,“ odpověděla navzdory faktu, že oba dobře slyšeli, že zní udýchaně.

„Musíš o sebe pečovat. Dbát na svoje zdraví, abych ti neublížil, až tě budu trénovat.“

Rozšířily se jí zorničky. „Mě nic nezlomí, berserku. A ty už vůbec ne.“

„Opravdu?“ Její kůže ho hřála na prstech a na boku jí lehce zamravenčilo.

„Přestaneš mě už osahávat?“ osopila se na něho.

Hawthorne z ní spustil ruce a ustoupil. Snažil se potlačit ruměnek a doufal, že si nevšimla, jak na něho působí. „Přestaneš mi už lhát?“

Thea neodpověděla.

Wilder si povzdechl a ukázal na její žebra. „Jsou naražená, ne prasklá.“

„Vidíš? V pořádku.“

Neubránil se, chytil jí bradu a přinutil ji, aby mu pohlédla do očí. „V pořádku ne, alchymistko. Ani zdaleka nejsi v pořádku.“

„Neříkej mi, jak na tom jsem.“

„Tak mi nelži.“

Hleděli na sebe a ani jeden z nich nechtěl uhnout pohledem jako první. Thea nakonec podlehla, narovнала si látku na prsou a stáhla si halenu.

Wilder se však nenechal jen tak odbýt. „Pověz mi, co se děje. Kromě –“

Thee vylétlo obočí. „Kromě toho všeho s tebou?“

„Ano,“ řekl rezignovaně. „Je tu ještě něco. Poznám to.“

Zdálo se, že se Thea nemůže rozhodnout, zda má odkráčet, nebo se s ním pohádat, ale nakonec poraženě rozhodla ruce. „Nemám čas se dohadovat nebo předstírat, že mi to je jedno,“ vyštěkla. „Zbývá mi dva a půl roku. A teď si musím vybrat.“

Wilder se zamračil a ignoroval poznámku o kameni osudu, o němž věděl, že jí spočívá mezi nadry. „Vybrat?“

Thea začala nervózně přecházet po místnosti. „Audra říká, že nemůžu být současně paní magie a berserk. Že si musím vybrat. Tvrdí, že zákony jsou *neotřesitelné* –“

„Od kdy si děláš hlavu se zákony?“ řekl Wilder.

„Od chvíle, kdy jsem zjistila, že jsem dědička království, kurva,“ odsekla Thea, aniž se zastavila. „Od chvíle, kdy jsem se stala učednicí berserka, který mě odmítá trénovat. Od chvíle, kdy jsem zjistila, že zákony mužů opět určují, kým a čím budu v tom omezeném čase, který mi v těchto říších zbývá.“ Ta slova z ní vytryskla jako gejzír, a když mu znova pohlédla do očí, uviděl za jejím výbuchem pravdu: strach, bezmoc.

Nepřistoupil k ní. Nedotkl se jí. Místo toho si sáhl pod vestu, vytáhl výcvikový program, který vytvořil, a podal jí ho.

„Nikdy jsi nedovolila, aby se ti do cesty stavěly zákony,“ řekl tiše. „Jestli zvládneš svou bouřnou magii spolu s bojovým výcvikem, kdo tě kurva dokáže zastavit?“

Vtiskl stránky Thee do ruky a všiml si jejího šokovaného výrazu.

„Sbal si věci,“ nařídil jí. „A buď připravená. Zítra nás čeká práce.“

Odejít od They vyžadovalo víc síly a vůle, než si byl Wilder ochotný přiznat, ale už teď šel pozdě na zasedání rady. Vstoupil do slabě osvětleného sálu a přešel pohledem po postavách usazených na židlích s vysokými opěradly okolo mahagonového stolu. Cechmistr Osiris seděl v čele jako obvykle, po pravé ruce měl Vernicha a po levé, k Wilderovu překvapení, knihovnici Audru.

Wilder pokývl na pozdrav, sundal si ze zad meč a zaujal své místo naproti Medvědobijci o kus dál u stolu. Torj mu věnoval potouchlý úšklebek, za který by ho Wilder nejraději uškrtil. Požádal předtím svého přítele – i když to označení teď používal poněkud volně –, aby na Theu v jeho nepřítomnosti dohlédl, což jeho kolegu berserka zjevně velmi pobavilo. Ale k Wilderově úlevě nebyl čas na nějaké narážky a popichování, protože Osiris prohlásil schůzi za zahájenou.

„Dnes večer toho musíme hodně probrat,“ řekl s vážným výrazem. „Všichni dobře známe slova, která před více než dvaceti lety změnila směřování historie Thezmarru...“ Cechmistr chvilku počkal a pak zarecitoval: „*Dcera temnoty bude v jedné ruce třít meč a druhou bude vládnout smrti.*“

S očekáváním na ně pohlédl.

„To zatracené proroctví známe,“ pověděl mu Wilder a prokřupal si klouby na stole.

„Tak mi pověz, jak končí, Hawthorne,“ vybídl ho Osiris.

Wilder musel zkrotit svou popudlivost. „*Úsvit ohně a krve,*“ odpověděl.

Osiris na něho vrhl zamračený pohled a znovu oslovil všechny přítomné. „Ten úsvit je tady. Je to oficiální. Jak předpovědělo proroctví, povstala dcera temnoty,“ oznámil. „Naši špehové mi řekli, že prahne po pomstě za to, co jí Thezmarr udělal, a buduje armádu.“

Wilder dál nehybně seděl. Slyšel u Příkrovu nějaké zvěsti, ale nic tak zlověstného jako slova, která vyšla cechmistrovi z úst, nic, co by ho vzalo zpět do chvil v životě, na které toužil zapomenout: do těch na pokraji války, do těch v jeho srdci. Do bitev, které stály život dva berserky, na nichž mu nejvíc záleželo.

„A co se jí přesně stalo, Osirisi?“ zeptala se Audra hlasem prostým emocí.

Cechmistr přimhouřil oči. „Ty víš zatraceně dobře, co se tady stalo, Audro.“

„Ano, ale až poté...“ Knihovnice se odmlčela. „Až poté, co jsi ji poslal pryč v mizerné veslici se starým berserkem.“

„Měl rozkaz nechat ji na Rozbitých ostrovech.“

„Zemřít.“

„Byla to Dcera temnoty, Audro. Co jiného jsem měl udělat?“

Audra jen znechuceně potřásla hlavou.

Napětí by se dalo krájet.

„Kde?“ vložil se do toho Torj, jako vždy ve snaze zachovat klid. „Kde buduje tu údajnou armádu?“

„V Naarvě,“ odpověděl Osiris, když odtrhl oči od Audry. „Kde jinde? Je to dost daleko od ostatních království, aby mohla pracovat v relativní tajnosti a bez vyrušování. Padlé království je zahalené stíny a mlhou.“

„A ty síly?“ pokračoval Torj. „Koho přijímá do svých řad?“

„Muže, kteří sympatizují s její věcí, ze Středoříší i vzdálených zemí. Některé prokleté, jiné prostě hloupé – nebo zranitelné a utlačované,“ řekl cechmistr se zjevným pohrdáním. „Ty, kteří by ve Středoříších rádi viděli chaos. A poloviční přízraky, jak mi sdělily moje zdroje.“

Wilder se přinutil vstoupit do rozhovoru. „Známe čísla?“

„Zatím ne. Pracuje v přísném utajení,“ pověděl jim Osiris.

Wilder pohlédl na Audru, která strnula, když Osiris znovu promluvil.

„Kolují také zvěsti, že se tahle údajná Dcera temnoty spojuje proti Středoříším s jinými silami...,“ řekl pomalu.

Audra zachraptěla. „Teď už znám skutečný důvod, proč se pozvání na tuto schůzi dostalo i mně.“

Wilder poposedl na židli, zatímco sledoval, jak se knihovnice a cechmistr navzájem probodávají pohledy. „Může to tedy někdo vysvětlit nám ostatním?“

Audra přimhouřila oči a obrátila je k Wilderovi. „Osiris tvrdí, že se tato údajná Dcera temnoty snaží získat pro svou věc bývalé thezmarrské bojovnice.“

Torj vyštěkl smíchy. „Cože?“

„Náš drahý cechmistr naznačuje, že o tom něco vím, což samozřejmě není pravda. Se všemi těmi ženami jsem před dvaceti lety přerušila veškeré vazby. Neměla jsem jinou možnost.“

„Audro, prosím,“ vyštěkl Osiris. „Vážně mi chceš tvrdit, že nemáš tušení, kam po tom dni odešly?“

Audra mu pohlédla do očí a bez okolků řekla: „Ne, nemám.“

„Tomu se mi nechce věřit.“

„A mně se nechce věřit, že by se bývalé členky tohoto cechu paktovaly s krutým utlačitelem,“ odsekla Audra. „Bez ohledu na to, jak špatně se tu s nimi zacházelo.“

„Audro –“

Byl to však Vernich, kdo ji přerušil poté, co se postavil s frustrovaným zavrčením. „Nejsou to bývalé bojovnice z téhle pevnosti, které by vám měly dělat starosti, cechmistře. Dcera temnoty se snaží navázat mnohem silnější spojení.“

Audra významně zakašlala, aby tak upozornila na nepřímou obsahobu bývalých thezmarrských bojovnic.

Osiris přimhouřil oči. „Pokračuj.“

„Dcera temnoty touží po síle, moci... Hledá magii, jakou svět už léta neviděl. Hledá ztracené dědice Středoříší.“

Wilderovi se obrátil žaludek. Jen desetiletí výcviku udržely jeho obsah na místě.

A Audra pod svou klidnou maskou zbledla.

Osiris odpověděl ponurým smíchem a pak složil hlavu do dlaní. „To nemůžeš myslet vážně.“

Vernichova tvář však byla smrtelně vážná. „S kým by bylo lepší se spojit než s pány a paní magie, potomky rodů, které někdy v minulosti chtěly šířit svou vlastní temnotu?“

„Žádní dědici nejsou,“ namítl Osiris. „Delmira padla dřív, než se králi Sorenovi a královně Brigh narodil dědic. A naarvští příslušníci královského rodu vběhli přímo do roje přízraků. Všichni jsou mrtví.“

Vernich pokrčil rameny. „Nemohou být. Ne, když Dcera seznámila se svými úmysly ty, na kterých záleží. Několik mých zdrojů mi hlásilo, že chce ty dědice tolik, až rozšířila zprávu, že vyhradí jedno království, které jim předá, ať budou kdokoliv.“ Znovu se posadil a začal si dýkou vyškrabávat špínu zpod nehtů.

„Bohové...,“ zamumlal Osiris a sevřel si prsty hřbet nosu.

„Království mají povinnost vůči všem dědicům,“ připomněla Audra.

„Ano, povinnost danou zákonem,“ odpověděl cechmistr a zjevně si to celé nechal projít hlavou, než se znovu obrátil k berserkům. „Máme nějakou představu, kdy se Velký obřad znovu otevře? Budou vaši učedníci připravení?“

„Ale no tak, Osirisi,“ odpověděl Torj. „Uplynuly teprve tři týdny. Ještě se to nedá odhadnout.“

„Velký obřad se otevře sám od sebe,“ dodal Wilder s husí kůží na pažích. „Nedá se odhadnout, kdy se to stane příště.“

Osiris si přešel rukou po vyholené hlavě a ztěžka si povzdechl. „Potřebujeme víc berserků.“

Audra až dosud sledovala jejich výměnu názorů bez jakýchkoliv emocí ve tváři. Teď však spráskla ruce před sebou na stole. „To, co *potřebuješ*, je víc bojovníků,“ řekla. „Co *potřebuješ*, je víc naarvské oceli. Opakuji ti to už dvacet let, zatraceně.“

„K čemu víc naarvské oceli bez berserků, kteří by ji třímali?“ vyštěkl Vernich.

„Myslím, že jsme už zcela jasně prokázali, že berserk není jediný –“

„Fúrie, spaste nás, ženská. Už zase?“

Wilder postřehl, jak Audře na čelisti zacukal sval, ale mlčela. Zamračil se. Tohle jí také nebylo podobné...

Jako další promluvil Torj. „Co rozkazuješ, Osirisi?“

Cechmistr vstal, opřel se pěstmi o stůl a postupně pohlédl na každého berserka. „Pokud nějakí dědici jsou, chci to být já, kdo je najde. Použijte všechny zdroje, kterými vládnete. Nechte prohledat všechny Středoříše. Zjistěte, kdo jsou. A až je budete mít... přiveďte mi je.“

S tím zasedání skončilo. Wilder skoro necítil ruce, když popadl meč a zamířil ke dveřím. Svět se mu hroutil pod nohama –

„Jdi dál, berserku,“ ozval se za ním Audřin hlas. „Jdi dál.“

Poslechl ji a kladl jednu nohu před druhou, dokud za sebou nechal poradní místnost a zamířil k Velké síni s knihovnicí po boku.

„Byla jsi neobvykle zticha...“ vypravil ze sebe.

„Naučila jsem se šetřit si slova na chvíli, kdy budou nejúčinnější,“ odpověděla a pobaveně na něho pohlédla. „Tak se z nich stanou nejostřejší zbraně.“

Wilder se rozhlédl po prázdné chodbě. „Nemůžeme jí to říct. Vlastně *jim*.“

Audra zvedla obočí a položila ruce na své *ceremoniální* dýky. „A co přesně? Že po nich pátrá despotická lovkyně dědiců, nebo že pro tebe z tvé přísahy vyplývá povinnost je předat cechu?“

„Obojí. Všechno.“ Wilder si promnul zátylek a pak se zarazil. Přesně to dělával Talemir, když byl pod tlakem. „Už takhle má svých starostí dost. Musí se vypořádat s kamenem osudu. Jediný problém navíc by ji mohl zlomit.“

„Možná potřebuje znát celou pravdu.“

„Ještě ne,“ odpověděl Wilder. „Musíme se postarat, aby byla v bezpečí.“

„Nejbezpečnější místo je tady. Přímo pod jejich nosy. Jak pro ni, tak pro Elwren,“ zašeptala Audra. „Nesměj opustit Thezmarr. Za žádných okolností.“

„Souhlasím.“

„Musíš ji připravit na hrůzy, které ji čekají,“ upozornila ho knihovnice.

„Co si myslíš, že dělám, Audro?“

Věnovala mu vědoucí pohled, jako by ho dokázala prokouknout skrznaskrz. „Musíš ji tvrdě cvičit. I když to bude znamenat stát se jejím nepřítelem. I když to bude znamenat, že už se na tebe nikdy nepodívá tak jako dřív.“

Bojoval s pokušením promnout si bolavou hrud'. „Já vím,“ zamumlal.

„Opravdu?“ opáčila Audra ostře. „Je to tvoje povinnost – k ní, k Středoríším. Althea má moc změnit osudy nás všech.“

Kapitola 5

Thea

Thea nakráčela do Velké síně s hlavou vysoko vztyčenou a vychutnávala si ticho, které dolehlo na stoly před ní jako příkrývka. Když se to stalo poprvé, zrudla a nemohla se pohnout vstříc šepotu, který se rozlehl po síni, a vytřeštěným očím, které na ni zíraly. Teď je však nechala, ať si zírají: na ženu, kterou pohrdali, na ženu, které se teď báli. Ať už bez magie, nebo s ní, nebyla žádnou obyčejnou strážkyní Středoříší a všichni to věděli.

Ucítila, jak se do ní z opačné strany sálu vpaluje Hawthornův pohled, ale nenechala se jím vyvést z míry – ne po týdnech zvykání si na pověst, kterou si začala budovat.

Položila zdravou ruku na jílec Malikovy dýky, zkontrolovala, jestli má odznak strážce rovně, a zamířila ke svému obvyklému místu.

O několik kroků dál si všimla Evandera, svého bývalého milence, jak se snaží zachytit její pohled a dělá místo na lavici vedle sebe. Už nějakou dobu se snažil si s ní promluvit, ale ji ani trochu nezajímalo, co má na srdci. Ignorovala ho a potlačila znechucení. Nedokázala pochopit, jak se jí kdy mohl líbit.

Několik kolegů strážců se posunulo, aby měla u jejich stolu dost místa, a následovalo další poposedávání, když si Cal a Kipp hledali místo vedle ní.

„Jak proběhlo opětovné shledání s Hawthornem?“ zeptal se Kipp. Nevšímal si pohledů okolo nich a sáhl do košíku pro chléb.

Thea zamávala prsty v dlahách. „Báječně.“

„Vážně?“

„Ne.“

Cal si vedle ní znovu stáhl kaštanové vlasy do krátkého culíku a zasmál se. „Vzhledem k tomu, že tam stojí vcelku, řekl bych, že to šlo docela dobře...“

„Co to má znamenat?“ Thea se odmítla podívat do čela stolu. Místo toho sáhla po Calově hrnku s mátovým čajem a dlouze, uznale se napila.

„To znamená, drahá Theo,“ odpověděl Kipp s plnou pusou, „že když jsme tě nechali v aréně, zdálo se, že jsi připravená shodit svého milovaného mentora z útesu.“

„Možná jsem to měla udělat.“

„Jsem si jistý, že bychom s tebou souhlasili, kdybys nám pověděla, co se stalo...,“ zkusil to Cal.

Thea jim ještě o sobě a Hawthornovi neřekla. Zprvu proto, že si to tajemství chtěla nechat pro sebe, jako by to bylo něco vzácného, o co nebyla připravená podělit se se světem. Ale poté, co odešel, to pro ni začalo být trapné, tak mlčela dál.

Povzdechla si, nabrala si několik kousků jehněčího a polila je takovým množstvím šťávy, že to zarazilo i Kippa. „Když vám to povím, nic se tím nezmění,“ odpověděla. „Ale musím se přestěhovat do jeho chaty.“

Kipp vyvalil oči. „Cože?“

„Nařídil mi to.“

Ale Cal pokrčil rameny. „To dává smysl. Koneckonců jsi jeho učednice. V následujícím roce bys měla být něco jako jeho stín.“

„Těžko být stínem někoho, kdo tady není,“ zamumlala a její zrádné oči pohlédly k čelu stolu. Hawthorne seděl vedle Osirise, před sebou měl nedotčené jídlo a jeho velká ruka svírala korbel. Zabloudil pohledem k ní, jako by vycítil, že se na něho dívá. Bohové, stále cítila na žebrech přízrak jeho doteku.

Thea odvrátila zrak. Ten sršící vztek, který cítila, byl potřísněný něčím jiným: ublížeností. I teď jí to připadalo tak neskutečné. Na krátkou dobu byli spolu – tím, nezastavitelný a nelítostný –, ale pak se jejich spojení náhle přerušilo. Někdy přemýšlela, jestli se jí to nezdálo. Ale ta energie dmoucí se mezi nimi jí říkala opak, stejně jako polibek, který si vyměnili při cvičném souboji. Nesnášela ho každým vláknem své osoby, ale ta nenávist byla propletená s něčím jiným – hlubším, temnějším.

„Jak jde *tvůj* výcvik?“ zeptala se Thea ve snaze odvést od sebe pozornost.

„Velmi zajímavě, vskutku. Na to, jaký je E sylt protivný parchant, mi věnuje opravdu hodně pozornosti,“ odpověděl Kipp s úsměvem.

Když se Thea zotavila po zasvěcovací zkoušce, nadchlo ji zjištění, že zbrojmistr osobně přijal Kippa pod svá křídla jako svého neoficiálního učedníka strategie. Její přítel se v té roli cítil jako ryba ve vodě, i když mu vadilo, že stále musí splňovat jistá kritéria fyzického tréninku.

„Taky jsem se oněhdy sešel s půvabnou Elwren,“ pokračoval. „Můžeš mi podat medovinu?“

Slyšet po takzvané lekci s Audrou sestřino jméno bylo pro Theu jako bodnutí do srdce. Wren chtěla, aby si činily nárok na ten

zatracený trůn. A proč? Třesoucí se rukou sáhla po džbánku a podala ho Kippovi –

Něco jí zapraskalo na špičkách prstů.

Kipp vyskočil a ucukl rukou, jako by se popálil. „Au!“

Thee se náhle udělalo zle od žaludku. Překvapeně na něho zamrkala. „Co je?“

„Ty jsi to necítila?“ Kipp si zamračeně prohlížel prsty. „Nějaké divné jiskření...“

Thea zavrtěla hlavou.

Cal na něho soucitně kývl. „Taky to nesnáším.“

Stále trochu zmatený Kipp se nakonec rozpačitě zasmál a pokrčil rameny.

„Jak tvoje práce s Esyltem souvisí s Wren?“ zeptala se Thea, jako by se nic nestalo, a ignorovala žaludeční nevolnost.

Kipp si nešťastně povzdechl. „Nemůžete si vy dvě dát konečně pusy a usmířit se?“

„Ne.“

„Můžeš nám aspoň povědět, co udělala?“

„Ne.“

Její kamarád potřásl hlavou a naložil si na talíř další jídlo. Nikdo nechápal, jak mohl být stále hubený.

Kipp pokynul Thee a Calovi, aby se k němu naklonili, a ztišil hlas, když znovu promluvil. „Alchymisti pracují na zvláštním druhu plynu... Myslíš si, že by mohl být schopný zacelit otvory v Příkrovu.“

Thee spadla brada. „Skutečně?“

Kipp ukázal bradou k Wreninu obvyklému stolu. „Možná by sis s ní o tom měla promluvit.“

„Možná bys mi to měl prostě povědět ty.“

Tentokrát ji však Kipp odbyl mávnutím ruky. „Víc říct nemůžu. Strategické porady jsou *velice* důvěrné.“

Cal protočil oči. „Ty bys nedokázal udržet tajemství, ani kdyby ti to mělo zachránit život.“

„Nesmysl. Ještě před pár měsíci jste vy hlupáci ani neznali moje skutečné jméno.“

Thea mlčela. Měla hlavu plnou svých vlastních tajemství. A při zmínce o skutečných jménech se jí zmocnila úzkost. Její přátelé totiž nevěděli, že *Althea Zoltaire* byl pouhý pseudonym. *Embervale*. *Althea Embervale* bylo její skutečné jméno.

Přišel stolník a postavil před ni velkou mísu plnou salátu. „Pro tebe, strážkyně Zoltaire.“

Thea vytřeštila oči na tu hromadu zeleniny.

„Bylo mi řečeno, abych ti přinesl přesně tohle,“ řekl chlapec, který vypadal čím dál nervózněji.

Theu začal svědit zátylek. Pohlédla k čelu stolu a zjistila, že se na ni Hawthorne znovu dívá.

Cal a Kipp se vedle ní hihňali.

„Jestli chceš být velká a silná, měla bys spapat svoji zeleninku, Theo,“ poškádlil ji Kipp.

Brokolice, špenát, fazole, hrášek a spousta zelených listů, které neuměla ani pojmenovat. Thea zaskřípala zuby. „To je dost zeleniny pro deset mužů.“

Stolník pokrčil rameny. „Takovou mísu můžeš očekávat každý večer,“ řekl. „Bylo mi... velmi jasně řečeno, že je to mimořádně důležité.“

Thea se na Hawthorna neodvážila znovu podívat. Hořely jí tváře.

„Uvidíme tě zítra?“ zeptal se Cal, už s vážnou tváří.

„Možná. Půjdete si před rozbřeskem zaběhat?“

„Rozhodně ne,“ uchechtl se Kipp.

„Já se pokusím,“ slíbil Cal.

Thea pokrčila rameny; dobře věděla, že se nepřinutí vstát z postele ani o chvilku dříve, než musí. „Tak soudím, že...“

Odmlčela se, když jejich pozornost upoutalo něco – *někdo* – na druhém konci síně.

Sebastos Barlowe. Upíral pohled na Krvavce v čele stolu, který mu dával nějaké znamení. Po několika nenápadných pohybech rukou Seb uprostřed jídla vstal a vyklouzl jedněmi bočními dveřmi. Okamžik nato se Vernich omluvil a odešel také.

Staré návyky získaly navrch. Thea ignorovala pohledy, které na ní spočívaly, hlavně ty od Wrenina stolu, a odešla ze síně. Kdysi si dala za úkol sledovat pohyby lidí v Tezmarru. Snadno se mohla znovu stát neviditelnou. Našlapovala zlehka jako tanečnice, a jak se plížila prázdnou chodbou, postřehla Vernichův plášť mizející za rohem.

Rychle dvojici sledovala a ocitla se o patro výš, naproti místnosti s trofejemi, kde se nacházely všechny záznamy o činech Talemira Starlinga. Chodbou se rozlehly tiché hlasy a ona se rozběhla schovat pod nejbližší schodiště.

„Co se stalo na zasedání?“ zeptal se Seb dychtivě.

Následovala dlouhá pauza. Theina ruka zabloudila k vybledlé jizvě, která hyzdila její kůži pod halenou.

„Pamatuješ si to proroctví?“ zazněl Vernichův vážný hlas.

„Samozřejmě,“ odpověděl Seb.

„Zdá se, že Dcera temnoty, o které se v ní mluví, povstala...“

Thee hrozilo, že ji opustí to, co snědla k večeři. Přitiskla se ještě těsněji ke zdi.

„Cože?“ vyhrkl Seb.

Berserk vydal netrpělivý zvuk. „Povstala. Usiluje o moc. Vrací se,“ vyštěkl. „Něco hledá. Něco, co by mohlo změnit osud říše. A já to získám.“

Thee divoce bušilo srdce. Co přesně to zaslechla? Spolčil se snad Vernich s údajnou Dcerou temnoty? Celá napjatá našpicovala uši, aby slyšela odpověď.

„– nenechám na pořád,“ zamumlal berserk. „Je to dočasné řešení.“

„Kde je nejbližší trhlina v Příkrovu? Neměli bychom se na to podívat osobně?“ vyhrkl Sebastos. „Jestli vyrazíme hned, nikdo si naší nepřítomnosti nevšimne.“

Thee naskočila husí kůže už z jeho hlasu. Znovu a znovu se snažil zákeřně zničit ji a její přátele. To, že nosil odznak strážce a že získal mentora, bylo naprosto špatně. Pokud na Thezmarru lpěla nějaká skvrna, byl to Sebastos Barlowe. A teď vykonával rozkazy někoho mnohem horšího.

„Tma by nás měla dostatečně krýt,“ řekl Vernich pomalu.

Thee se zaryly nehty do dlaní.

„Osedlej koně. Vyjedeme za čtvrt hodiny. Ať tě nikdo nevidí.“

„Samozřejmě, pane.“

Thea uslyšela, jak se Vernichovy těžké kroky vzdalují opačným směrem. Vydechla úlevou, vyšla do chodby – a vtom ji vylekal Seb.

„Co tady děláš, siroto?“ vyštěkl s nosem už nakrčeným odporem při pohledu na ni.

Když hleděla na Seba, toho parchanta, který jí jako štítonošce dělal jen problémy, přestože mu znovu a znovu zachraňovala život, zalila ji nová vlna averze. V tom okamžiku se přistihla při pomýšlení, že ho měla v ruinách Delmiry nechat na pospas smrtonošům,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Sliby a zkáza***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.